

leten kerülhetett sor. (Becher, Kettlitz, Billitz és Kasztner McClelland jótöltőből kapta meg a beutazóvizumot.) Billitz és Kasztner október 29-én, Becher és Kettlitz november 2-án érkezett Svájcba. Becher megint jó hírt hozott, akárcsak augusztus végén, amikor először találkozott Mayerrel: Himmler engedélyezte a bergen-belseni csoport hátramaradt részének továbbutazását.

Az első megbeszéléseket november 4-én tartották meg St. Gallenben. Becher azt magyarázta, hogy a szlovák zsidókat „katonai okokból likvidálták”, továbbá összefoglalta Himmler elképzeléseit a budapesti zsidók jövőjéről és egyes zsidók esetleges szabadon bocsátásáról bizonyos áruk ellenében. Himmlerhez írt augusztus 25-i feljegyzésével összhangban már nem beszélt kifejezetten teherautókról. Becher szempontjából egy ennél sokkal fontosabb megbeszélés zajlott le másnap Zürichben, ahol McClellanddal, „Roosevelt elnök személyes megbízottjával” és a kíséretében lévő Mayerrel találkozott. Becherre nagy lélektani nyomás nehezedett, amikor McClelland és Mayer a Harmadik Birodalom elkerülhetetlen bukására utalva hangsúlyozta, hogy a zsidók mentésében való közreműködéssel jóakarókra tehetne szert. Megerősítették abban a reményében is, hogy küldetése nincs kudarcra ítélve: Mayer elé tette Cordell Hull október 29-i táviratának szövegét, amelyben az amerikai külügyminiszter jelzi, hogy 20 millió svájci frankot fognak Mayer rendelkezésére bocsátani. Becher természetesen mit sem sejtett azokról a feltételekről, amelyekhez az amerikai kormány ennek az összegnek a tényleges felhasználását kötötte. McClelland és Mayer körvonalazták saját követeléseiket, kiemelve annak feltétlen szükségességét, hogy a németek származásra és vallásra való tekintet nélkül vessenek véget az emberek pusztításának és üldözésének. Becher ígéretet tett, hogy továbbítja ezeket a követeléseket Himmlernek, és Kasztnerrel együtt elhagyta Svájcot. Kettlitzet hátrahagyták, nézzen körül, mire költhetnék a pénzt. Rá kellett jönnie, hogy az az összeg, amiről Mayer és McClelland beszélt, valójában nem hozzáférhető. Válaszul McClelland november 16-i táviratára, melyben összegezte Becherrel folytatott megbeszéléseit, a külügyminisztérium és a Háborús Menekültügyi Hivatal megvétózta a megállapodást (ez november 21-én történt), aláhúzva, hogy „semmilyen (és még egyszer: semmilyen) forrásból származó pénzt nem szabad felhasználni egy ilyen javaslat keresztülvitelére”¹¹⁸. Becher, aki még nem tudott ezekről a „nehézségekről”, meglehetősen elégedett volt a megbeszélésekkel, és úgy gondolta, hogy ezek a zsidókérdésben túlmenő megállapodásokhoz vezethetnek. Kettlitz viszont, akit a svájciak hamarosan távozásra szólítottak fel, belátta küldetésének reménytelen voltát, és ebben az értelemben tájékoztatta Bechert.